

מריה שניידר
נציגת הדור החדש -

מקוריה בילקן
בטיבעיות מהמתח -

שריטת ראמפלינג
המיטתורית שהפילה בפח את זיקניציון

היה לוותר. עם זאת, העובדה שלחיות או להיות של לוביטש, פיגמליון עם לסלי הווארד או דוקטור סטריינג'לאב מוצעים לקהל הרחב שוב, ובמידה ניכרת של הצלחה, אינה יכולה אלא לשמח. ולבסוף, לפני שעוברים לסירטי השנה, יש להזכיר ארבעה במאים גדולים שהלכו השנה לעולמם. ואשר לזכות כל אחד מהם נתח נכבד מן ההיסטוריה של הקולנוע. הצלחה, אינה יכולה אלא לשמח. ולבסוף, לפני שעוברים לסירטי השנה, יש להזכיר ארבעה במאים גדולים שהלכו השנה לעולמם. ואשר לזכות כל אחד מהם נתח נכבד מן ההיסטוריה של הקולנוע. הצלחה, אינה יכולה אלא לשמח. ולבסוף, לפני שעוברים לסירטי השנה, יש להזכיר ארבעה במאים גדולים שהלכו השנה לעולמם. ואשר לזכות כל אחד מהם נתח נכבד מן ההיסטוריה של הקולנוע. הצלחה, אינה יכולה אלא לשמח.

הזה בפה שהוא טמן לעצמו. הם ראו את שוער הגליה, סירטה של ליליאנה קוואני על היחסים המעוותים שבין קצין אס.אס. לשעבר לבין אסירה שהיתה שיפתחו במחר נהריכו, והנפשים 15 שנה אחרי תום המלחמה בווינה, שבה ממשיכים הנאצים למשוך בחוטים ולהשתיק פיות מאחרי הקלעים. ובכן, אבירי-המיספריים ראו את הסרט הזה פעם ופעמיים, בהרכב מלא, ואישרו אותו להקרנה. הסרט עלה על בדי הארץ, ומייד קם קול-צעקה של כאלה שטענו כי הסרט מבוזה את כל מי שעבר את השואה על בשרו. מיותר לומר שמר-בית הצועקים לא ידעו בכלל במה מדובר, הגדיל לעשות אותו נציג-סרטים ירר שלמי, שהופיע ברדיו כדי להכריז כי הוא אישית לא ראה את הסרט, אבל אין זה משנה, הוא יודע שצריך לאסור אותו. עם ראית-עולם שכזו מוטב לו מקום בכנסת, ועוד בעתיד הלא-רחוק.

לשמע הצעקה נרעדו המיספריים, ומייד נשלח מיכתב למפיץ: הסרט נאסר. המפיץ פנה לבג"ץ והפעם, שלא כרגיל, הוא לא ביקש לשנות החלטה של הוועדה (במקרה כזה קובע בית-הדין-הגבוה כי אין לו סמכות להתערב בהחלטות אלה, או אפילו לדרוש הסברים), אלא דרש שיוסבר לו מדוע שונתה החלטה של הוועדה. משך חודש ימים ויותר טיחה הוועדה למצוא הסבר סביר לשאלתו, ומשלא מצאה, נאל-צה להיכנע. או אולי סברו כי מוטב שלא לתרץ הפעם, כדי שלא ייווצר תקדים לעתיד-לבו.

ה הפתעה של השנה, מבחינת נועית, והשם החדש הבולט ביותר מבין אלה שנחשפו בפני הקהל הישראלי, שייכים לסרט חשיבותה של אהבה. הבמאי אנדריי ז'ולבסקי, בנו של דיפלומט פולני שהיה מבקר-קולנוע. עזרי-במאי של אנדרוי (פנינים ואפר) ואידה, והספיק לעשות שני סרטים (שאחד מהם אסור עד היום) במור

מה שיצא מכל העסק הוא ששוער הגליה זכה בפירוטומת עצומה, המפיץ הביא עוד כמה עותקים, שהוצגו בארץ בעת-רבעונה אחת, והציניקאים לעגו וטענו כי הצנזורה לא יכולה היתה לעשות לסרט טובה גדולה יותר.

אשר להקרנות חוזרות של סרטים, מצד אחד צריך לברך עליהן, משום שהן מאפר שרות לרבים לראות יצירות שהיו נשכחות לולא כן, ומצד שני, על כמה מהן, כמו 60 שנות תהילה (שביקש לנצל את הצלחת אדוארד ה' בטלוויזיה), מוטב

אידי אמין דאדא פיתחה כמה מפיצים לנסות ידם בכיוון זה. וכך זכתה ישראל לראות, באיחור של כארבע שנים, את פרק את הצבא, סרטי-המחאה נגד מילחמת וואט-נאם של ג'ין פונדה ודונאלד סאתר-לנד, שאיבד כל ערך אפשרי שהיה בו (אם היה לו בכלל כזה) עם תום המיל-חמה. כך הגיע למסכים בארץ משפחת מנסון, סרט תיעודי בערך בן אותו גיל, שעיקר מעלתו המסחרית היתה, בזמנו, ה-עבודה שיצא לשוק צמוד למישפטי המיש-פחה הרצחנית. היום, עם ריחוק הזמן והערך המפוקפק של החומר המוצג, הרי זה בפירוש... איטיות קרות.

שני סרטי-תעודה שונים, מפני שהם מוקדשים בעיקר לעולם החי, זוכים בהצ-לחה גדולה הרבה יותר, אנשים יפים, סרט דרום-אפריקאי המתאר את חיות ה-גינגלים של מערב-אפריקה במצלמה אר-הדת ובחביבה רבה, בערך לפי המסורת של וולט דיסני, היה אחד מלהיטי הקיץ האחרון. סרט אחר, עולם אכזר, מעין צאצא רחוק של מונדו קאנה. מתיימר לדבר על איכות החיים, כתירוץ להצגת זועזוע תיעודיות, והצלחתו מוכיחה שמיספר ה-סאדיסטים הסמימים הנהנים מראה אריה הוולל אדם במבט מקרוב, או מהסתכלות קרובה בצייד-ילידים הכורתים בסכין את אברי-המין של קורבנותיהם האומללים, גדל והולך. בשעה טובה. רק זה עוד היה חסר.

(המשך מעמוד 37)
ספור, בכל מיני צורות ועל כל מיני בדים, ורק כדי להזכיר כמה שמות אופייניים לעניין: בקומה זקופה, הקומנדו האדומי, אין זאת אומרת שסרטים אחרים התנורו מאלמות, ולהישג מיוחד במינו הגיע סם פקינפה ברוצחי עולית, כששילב את כל טכניקות התיסול וההרג, אגרופים, מכות-קאראטה ואקדחים, בסרט שבו טרף במאי זה לחקות את החיקויים של עצמו.

הפחד המתוק

א לימות מתוחכמות יותר באה לידי ביטוי סירטי-האסון למיניהם, הממר שיכים להלהיב את צופי ישראל אשר, כדומיהם בעולם הגדול, נהנים מעצם העובד דה שהם יכולים לשבת בניחותה בכורסת בית-הקולנוע (זה, כמובן, יחסי, ותלוי בבית-הקולנוע), ולחוש בפחד המתוק בפני טסטרופה נוראה, היורדת על ראש הור-לת. רעידת האדמה הפליאה בנסינותיה להפחיד, בעזרת רסיקולים שהוצבו באולם, אשר נועדו לעורר בצופה את התחושה שהקרקע באמת נפצרת תחת רגליו, וחבל רק שעושי הסרט לא טרחו להשיג אמינות דומה גם על המסך, שם התמוטטו תפאור-רות-הבלוזה כמיגדלייקלפסם. אולם סרט האסונות שבלע בינתיים את כל עמיתיו, והציב שיאי הכנסות עולמיים שלא היו עוד דוגמתם, היה כמובן מלתעות, שהפך את הכריש לאייב מס. 1 של האנושות והנסותיו (בסביבות רבע-מיליארד דולר עד היום) הותירו את כל המומחים לטעם הקהל מאחור, כשהם פעור-יפה.

ואם האלימות, המין והאסונות הם מנתי חלקו של הקהל הישראלי (ובעולם) מדי שנה, והתחידוש היחיד בהם הוא הכמות שבה הם מסופקים, הרי היו השנה בשוק הסרטים בארץ לפחות שתי תופעות יוצ-אורית: האחת, ניסיון חוזר להציג סירטי-תעודה; השנייה, הקרנות חוזרות של כמה סרטים קלאסיים.

אשר לסירטי-תעודה, נראה כי הצלחת

פרס-האינולת

לצנזורה **פ**רס-האינולת המיוחד של השי-נה ראוייה, בשנת תשל"ו, מועצת זיקני ציון היושבת בירושלים ומכנה עצ-מה, ועדה לביקורת מחזות וסרטים" אה, בשפת היומיום, צנזורה. גאונים אלה המ-שיכו השנה, בשיריותיות המקובלת עליהם להעביר ולפסול סרטים, כאשר החוק פוטר אותם ממתן הסברים כלשהם על החלטותיהם. וזאת הדמוקרטיה, אבל במיקרה אחד, נפל צוות-המחות